

Slachtofferhulp

Wie ongepast wordt aangeraakt, ongewild wordt betrokken in 'foute' grappen, of wie ongevraagd dickpics krijgt toegestuurd, heeft te maken met grensoverschrijdend gedrag. Wie dit overkomt, wordt tegenwoordig al snel als 'slachtoffer' bestempeld. Zulke 'slachtoffers' zouden gebaat zijn bij professionele psychologische hulp.

Op de radio werd gediscussieerd over het grensoverschrijdend gedrag van een turncoach. Deze zou zijn pupillen tijdens trainingen psychisch hebben geïntimideerd en fysiek hebben gepijnigd. Een speciale tuchtcommissie had de coach zojuist vrijgesproken. 'Wat moeten de slachtoffers nu doen?', vroeg de radioreporter. De deskundige van dienst ontraadde een verdere 'juridisering' van de kwestie. Van juridisering werd niemand gelukkiger. Goede psychologische hulp zou een betere optie zijn voor deze slachtoffers; psychiatrisering in plaats van juridisering.

Een herinnering drong zich op. Jaren geleden hadden wij, na een avond stappen, de sleutels in de buitendeur laten zitten. De volgende ochtend bleken twee portemonnees en een laptop te zijn gestolen. Dat niet ik, maar mijn vrouw de inluiper deze gelegenheid had geboden, was slechts een schrale troost.

We deden aangifte. Kort daarna ging de telefoon. Mijn vrouw nam op en werd empathisch toegesproken door een vriendelijke hulpverlener. Hij belde namens Slachtofferhulp. Wij hadden daar niet om gevraagd, maar bij misdrijven werd Slachtofferhulp blijkbaar automatisch door de politie verwittigd. De hulpverlener vermoedde dat het toch wel 'heel vreselijk' voor ons moest zijn om al slapend beroofd te zijn in ons eigen huis. 'Heel vreselijk' was wat zwaar aangezet, meende mijn vrouw, maar het was natuurlijk 'best naar'. 'Best naar' vond de hulpverlener dan weer te zwak uitgedrukt. We waren immers slachtoffer van een misdrijf en dat moesten we niet willen negeren. Mensen werden door zulke ervaringen beschadigd. Praten over onze gevoelens daarover met een professional zou ons beslist goed doen, zo leerde zijn ervaring. Het kostte moeite om de enthousiaste hulpverlener ervan te overtuigen dat wij echt geen professionele psychologische hulp wensten. Naar ons eigen inzicht hadden we pech gehad en waren we bovendien een beetje dom geweest. Onszelf tot 'slachtoffer' en 'ondersteuning behoevenden' verklaren zou ons meer kwaad doen dan goed, zo meenden wij. Wij zagen onszelf liever als overwinnaars (ook van tegenslag) dan als slachtoffers. De emotionele gevolgen van pech, eigen domheid en grensoverschrijdend gedrag door anderen variëren van mild tot zeer ernstig. Soms is juridisch of klinisch psychologisch ingrijpen noodzakelijk om die emotionele consequenties te verzachten. Dat hetzelfde ingrijpen diezelfde consequenties ook kan versterken, wordt dikwijls over het hoofd gezien.

KEES KORRELBOOM

Emeritus prof. dr. Kees Korrelboom, klinisch psycholoog en psychotherapeut, werkte tot voor kort als behandelaar en onderzoeker bij PsyQ Angststoornissen. Hij is bijzonder hoogleraar bij Tilburg University, opleider, directeur van Westland Workshops en erelid van de VGCT.

**'WIJ ZAGEN
ONZELF LIEVER ALS
OVERWINNAARS'**